

Arrest

nr. 191 968 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 16 april 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 4 augustus 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 6 april 2011 wordt zij geacht afstand te hebben gedaan van haar asielaanvraag.

1.2 Op 1 december 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 29

februari 2012 wordt deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Op 20 oktober 2016, bij arrest met nummer 176 683, verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3 Op 20 maart 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.4 Op 16 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 6 mei 2013 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.03.2012 werd ingediend door :

*H(...), H(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Armenië
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 04.08.2010 in België asiel aan. Echter, op 06.04.2011 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken de afstand van zijn asielaanvraag vastgesteld.

Betrokkene verwijst naar een nog hangende regularisatieprocedure om medische redenen art. 9ter. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag art. 9ter, ingediend op 27.10.2010, op datum van 29.02.2012 werd afgesloten met een ontvankelijke doch ongegronde beslissing, aan betrokkene betekend op 30.01.2013.

Betrokkene beweert dat hij omwille van enorme problemen, waardoor zijn leven en vrijheid bedreigd werden, zijn land van herkomst diende te ontvluchten en dat het voor hem onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit zijn thuisland. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene omwille van enorme problemen, waardoor zijn leven en vrijheid bedreigd werden, zijn land van herkomst diende te ontvluchten en dat het voor hem onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit zijn thuisland, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantooft dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

De advocaat van betrokkene verwijst naar regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers zodoende dat, in functie van het gelijkheidsbeginsel, gelijkaardige situaties gelijkaardige beslissingen vereisen. Echter, het is aan de verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Armenië; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Betrokkene toont niet aan dat het voor hem onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Moskou, Rusland.

Betrokkene haalt aan dat hij wenst om gehoord te worden en verwijst hiervoor naar de administratieve hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet, voor wat betreft art. 9bis, niet voorziet in een mondelinge procedure.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en een blanco strafregister heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 2010 in België, heeft Nederlandse lessen gevolgd, is werkwillig, heeft zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt, heeft een grote vrienden- en kennissenkring en legt diverse getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...)"

1.5 Op 16 april 2013 neemt de gemachtigde tevens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 6 mei 2013 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van de beslissing van G(...) W(...), Administratief-assistent, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

H(...), H(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit: Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland,

Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

*X 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. (...)*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep vast, daar waar het betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing.

3.2 Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij weliswaar de schending aan van een aantal bepalingen en beginselen, maar uit de uiteenzetting blijkt dat deze slechts betrokken is op de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partij laat daarbij na aan te geven op welke wijze de tweede bestreden beslissing de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen zou schenden. Hierbij kan worden opgemerkt dat het niet toekomt aan de Raad om uit het betoog van de verzoekende partij een middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing te distilleren. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het verzoekschrift met betrekking tot de tweede bestreden beslissing geen middel bevat in de zin van voormeld artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° en in deze mate zodoende onontvankelijk is.

Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat het bevel om het grondgebied te verlaten een volgbeslissing is van de weigeringsbeslissing, dat de middelen gericht tegen de weigeringsbeslissing *ipso facto* ook gelden tegen de volgbeslissing, en dat de volgbeslissing in geval van vernietiging van de weigeringsbeslissing hetzelfde lot beschoren is. De verwerende partij stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen volgbeslissing is, maar gesteund is op andere juridische en feitelijke overwegingen, en dat bij gebrek aan middelen gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, geen kritiek op dit bevel werd geuit.

De Raad wijst erop dat de eerste en de tweede bestreden beslissing inderdaad gestoeld zijn op verschillende juridische en feitelijke overwegingen – in de eerste bestreden beslissing wordt in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet vastgesteld dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd die rechtvaardigen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en zodoende tot de onontvankelijkheid van de aanvraag besloten, in de tweede bestreden beslissing wordt aan de verzoekende partij op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, gezien zij niet in het bezit is van een geldig visum –, en ziet dan ook niet in op grond waarvan middelen gericht tegen een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, *ipso facto* van toepassing zouden zijn op een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad benadrukt nogmaals dat het niet aan hem toekomt om uit het betoog van de verzoekende partij aangaande de eerste bestreden beslissing de onderdelen te halen die eventueel toepasbaar zouden kunnen zijn op of relevant voor het bevel om het grondgebied te verlaten, en op die manier uit dit betoog een middel met betrekking tot voormeld bevel te distilleren.

3.3 Gelet op het bovenstaande is het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk, daar waar het betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing. Om deze reden dient dan ook geen uitspraak meer

te worden gedaan over de aangaande de tweede bestreden beslissing door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van gebrek aan belang bij het beroep.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van de “*beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht*”. Tevens verwijst zij naar het evenredigheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Verwerende partij heeft verzoeker zijn aanvraag overeenkomstig art. 9bis VrW onontvankelijk verklaard op 16/04/2013 op basis van het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip “buitengewone omstandigheden” echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder “buitengewone omstandigheden” moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op “humanitaire redenen”.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998,, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat: “De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen” (RvV 5616, RvV 9628, RvV 10087, RvV 10047).

“Buitengewoon” betekent niet dat het “onmogelijk” is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het “bijzonder moeilijk” is dit te doen, in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die “exceptionnelles” zijn, wat synoniem is van “extraordinaires”. Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden “buitengewoon” zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoeker is de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoeker.

Zoals vermeld, stelde verzoeker op 04.08.2010 een asielaanvraag in het Rijk.

Op 06.04.2011 deed hij afstand van zijn asielaanvraag wegens een Dublin kwestie.

Verzoeker activeerde op 27.10.2010 tevens een procedure ex art. 9ter vw. de welk werd afgesloten op 29.02.2012, doch aan verzoeker pas werd kennisgegeven op 30.01.2013.

Dat ten eerste verzoeker zijn aanvraag ex art. 9bis vrw. hoofdzakelijk gestoeld was op de regularisatiecriteria dd. 19.07.2009. Dat verzoeker zijn aanvraag in de bestreden beslissing niet werd bekeken in het licht van de vernietigde instructie.

Ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 05.10.2011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan artikel 9bis VrW. en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten - zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden bevestigden nochthans zowel kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken thans dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan deze criteria zouden voldoen, vermoed worden ontvankelijk en gegrond te zijn. Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag.

Er weze in het verlengde hiervan vermeld dat een weigering die de eigen intentieverklaring van verwerende partij helemaal negeert, onvoldoende gemotiveerd is (RvV 6445).

Dat ten tweede benadrukt moet worden dat verzoeker zich benevens de regul-criteria dd. 19.07.2009, het schoollopen, tewerkstelling en integratie in zijn verzoek heeft opgenomen met ondersteuning van diverse stukken te dien einde.

Het is de plicht van verwerende partij om het integrale verzoekschrift en het administratief dossier in acht te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing en alle gekende elementen moeten worden weergegeven en gemotiveerd worden, wat in casu volgens verzoeker niet gebeurd is.

Uit de initiële aanvraag blijkt overduidelijk dat verzoeker zich op de desbetreffende regularisatiecriteria beriep.

De Raad van State heeft in het verlengde hiervan in het verleden duidelijk gesteld dat:

« considérant qu'en affirmant qu'elle n'est pas tenue d'appliquer les critères de la loi de 22.12.1999 relative a la régularisation de séjour de certaines catégories d'étrangers, la partie adverse commet une erreur de droit, que le large pouvoir d'appréciation qui lui confère l'article 9 alinéa 3 lui permet de ne pas ignorer lesdits critères, et en outre l'oblige à exprimer les motifs pour lesquels elle estime ne pas en tenir compte, lorsque comme l'espèce, la partie adverse en revendique l'application » (C.E. n° 105622 dd. 17.04.2002).

De loutere verwijzing naar het gegeven dat de instructie dd. 19/07/2009 vernietigd zijn door de Raad van State zonder nader te onderzoeken of verzoeker in aanmerking komt om te worden geregulariseerd conform punt 2 van datzelfde criteria is onvolledig, onzorgvuldig, waardoor de motiveringsplicht en de evenredigheidsbeginsel worden miskend.

Dit deel van de motivering kan derhalve tevens bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Dat ten derde verzoeker zich tevens in de kwestieuze aanvraag gestoeld heeft op de medische redenen en risico's verbonden aan de onderbreking van de medische behandelingen in zijner hoofde.

Verwerende partij beperkt zich in haar motivering enkel tot de vermelding van de datum waarop deze procedure art. 9ter VrW ongegrond werd verklaard, zonder enige analyse van het medisch dossier van verzoeker en zijn psychische en fysieke capaciteit om eerst een reis te ondernemen naar Jerevan (Armenië) en vervolgens vanuit Jerevan naar Moskou (Rusland) gelet op het feit dat DHL geen originele stukken vanuit Armenië naar Moskou vervoert.

Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoeker thans vertoeft, had verwerende partij het medisch aspect van verzoeker grondiger dienen te motiveren. Een schending van de motiveringsplicht moet derhalve geconstateerd worden.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de

opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte het verzoek art. 9bis VrW. onontvankelijk verklaard.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat ten vierde verzoekende partij in haar verzoekschrift tevens heeft aangehaald dat hij wegens het vergevorderde stadium van zijn integratie buitengewoon moeilijk is om terug te keren naar Armenië.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998., R.v.St. 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat: "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoeker zijn lang verblijf en zijn integratie in het Rijk niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden weerhouden.

In casu wordt in de bestreden beslissing geen afdoende motivering geschetst waarom de aangehaalde elementen (integratie - schoolgang - werkbereidheid - verblijf van quasi 3 jaar - blanco strafregister edm...) geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen rechtvaardigen, aangezien in de bestreden beslissing de integratie van verzoeker niet betwist wordt, doch men eerder louter verwijst dat deze elementen niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen gelden zonder duidelijk aan te geven waarom al deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen impliceren.

Dit deel van de motivering kan tevens niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht."

4.1.2 Artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland kon indienen, niet werden aanvaard of bewezen werden geacht.

In de eerste twee onderdelen van het eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de "regularisatiecriteria dd. 19.07.2009". In het eerste onderdeel verwijst zij de gemachtigde haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet in het licht van de "vernietigde instructie" te hebben bekeken, verwijst zij naar verklaringen van de bevoegde staatssecretaris en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken en wijst zij erop dat een weigering die de eigen intentieverklaring "van verwerende partij" helemaal negeert, onvoldoende gemotiveerd is. In het tweede onderdeel stelt de verzoekende partij dat de loutere verwijzing in de eerste bestreden beslissing naar het gegeven dat voormelde instructie vernietigd werd door de Raad van State, zonder nader te onderzoeken of zij in aanmerking komt om te worden geregulariseerd "conform punt 2 van datzelfde criteria", onvolledig en onzorgvuldig is, waardoor de motiveringsplicht en het evenredigheidsbeginsel worden miskend.

Zoals de verzoekende partij ook zelf aangeeft, vernietigde de Raad de zogenaamde instructie van 19 juli 2009, met name bij arrest met nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad stelt vast dat het betoog van de verzoekende partij in beide voormelde onderdelen van het eerste middel tot doel heeft een toepassing van de voormelde vernietigde instructie te verkrijgen. Er dient echter op gewezen te worden dat de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de

discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 1 december 2011, nr. 216.651; RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571). Dienvolgens vermag de Raad het dan ook niet te toetsen aan de vernietigde instructie en kan de verzoekende partij zich dan ook niet dienstig beroepen op een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel, omdat zij meent dat de gemachtigde voormelde instructie niet of niet correct zou toegepast hebben.

Verder dient te worden vastgesteld dat de verwijzing van de verzoekende partij naar publieke verklaringen van de staatssecretaris en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor zij die hieraan voldoen, en naar "*de eigen intentieverklaring van verwerende partij*", geen afbreuk doet aan het gegeven dat de instructie omwille van het voornoemde vernietigingsarrest van de Raad van State met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verdwenen en derhalve niet langer - noch in negatieve, noch in positieve zin - kan worden toegepast. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat het betoog van de verzoekende partij in het kader van haar eerste middel, in de mate dat dit steunt op de vernietigde instructie van 19 juli 2009, niet dienstig is. Een schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, het zorgvuldigheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel in deze zin kan dan ook niet worden aangenomen.

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat de loutere verwijzing in de eerste bestreden beslissing naar het gegeven dat voormelde instructie vernietigd werd door de Raad van State, zonder nader te onderzoeken of zij in aanmerking komt om te worden geregulariseerd "*conform punt 2 van datzelfde criteria*", onvolledig en onzorgvuldig is, benadrukt de Raad nogmaals dat de eerste bestreden beslissing slechts betrekking heeft op de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf en dat de eventuele gegrondheid van deze aanvraag en zodoende de vraag of de verzoekende partij "*in aanmerking komt om te worden geregulariseerd*", *in casu* niet aan de orde is. Het betoog van de verzoekende partij in deze zin is zodoende, nog los van de verwijzing erin naar voormelde vernietigde instructie van 19 juli 2009, hoe dan ook niet dienstig. Ook in deze mate kan een schending van voornoemde bepalingen en beginselen niet worden aangenomen.

In een derde onderdeel van het eerste middel voert de verzoekende partij aan dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf gestoeld heeft op medische redenen en risico's verbonden aan de onderbreking van de medische behandelingen in haren hoofde. Zij stelt dat de gemachtigde zich in haar motivering beperkt tot de vermelding van de datum waarop de procedure op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, zonder enige analyse van haar medisch dossier en haar psychische en fysieke capaciteit om eerst een reis te ondernemen naar Jerevan (Armenië) en vervolgens naar Moskou (Rusland), "*gelet op het feit dat DHL geen originele stukken vanuit Armenië naar Moskou vervoert*". De verzoekende partij meent dat de gemachtigde haar medisch aspect grondiger had moeten motiveren, en verwijst tevens naar het zorgvuldigheidsbeginsel.

Voormeld beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Daarnaast wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals

vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

De verzoekende partij verwijst tevens naar het feit dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de eerste bestreden beslissing tevens inhoudelijk bekritiseert, zodat het eerste middel bekeken wordt vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of sprake is van een afdoende motivering) en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name het reeds hoger aangehaalde artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 20 maart 2012 in het onderdeel *“Omtrent de ontvankelijkheid : de uitzonderlijke omstandigheden”* inderdaad medische elementen heeft ingeroepen. Zij stelde met name het volgende: *“Dat ten vijfde verzoeker ernstig ziek is en derhalve op heden een aanvraag cf. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet hangende heeft op basis van nieuwe medische elementen en zulks in analogie met het arrest van het Arbitragehof dd. 21.12.2005 bevindt verzoeker zich in de medische onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst, om reden dat aldaar geen adequate verzorging voorhanden is overeenkomstig artikel 8 van het E.V.R.M. (zie: administratief dossier)”*. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing aangeeft dat de verzoekende partij heeft verwezen naar een nog hangende regularisatieprocedure om medische redenen, maar dat de op 27 oktober 2010 ingediende aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 29 februari 2012 werd afgesloten met een ontvankelijke doch ongegronde beslissing, die op 30 januari 2013 aan de verzoekende partij werd betekend. De verzoekende partij erkent deze vaststellingen uitdrukkelijk in het feitenrelaas van haar verzoekschrift, maar meent dat de gemachtigde een analyse had moeten maken van haar medische dossier en – *“gelet op het feit dat DHL geen originele stukken vanuit Armenië naar Moskou vervoert”* – haar psychische en fysieke capaciteit om naar Jerevan en vervolgens naar Moskou te reizen. Er dient echter op gewezen te worden dat de gemachtigde reeds een analyse van het medisch dossier van de verzoekende partij maakte in het kader van de gevoerde procedure op grond van voormeld artikel 9ter, waarbij er bijkomend op gewezen kan worden dat de Raad het tegen voormelde beslissing van 29 februari 2012 ingestelde beroep op 20 oktober 2016 heeft verworpen, bij arrest met nummer 176 683. Vervolgens wijst de Raad erop dat uit het hoger aangehaalde onderdeel van de thans relevante aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel 9bis blijkt dat de verzoekende partij slechts gewezen heeft op een medische onmogelijkheid om terug te keren naar haar land van herkomst (met name Armenië), maar geenszins op een eventuele psychische en fysieke onmogelijkheid om zich van Armenië naar Rusland te begeven en op een eventuele onmogelijkheid van DHL om originele stukken vanuit Armenië naar Moskou te vervoeren. Ook elders in voormelde aanvraag brengt zij in het kader van de ontvankelijkheid (overigens evenmin in het kader van de gegrondheid) zulke elementen niet naar voren. Als zesde buitengewone omstandigheid wijst de verzoekende partij weliswaar op het gegeven op zich dat in Armenië geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig zou zijn, maar zij beperkt zich vervolgens tot de stelling dat zij er zodoende alle belang bij heeft om haar aanvraag vanuit België te richten. Bovendien gaat de gemachtigde in de eerste bestreden

beslissing ook uitdrukkelijk in op dit door de verzoekende partij aangehaalde element en wijst hij erop dat de verzoekende partij niet aantoonbaar is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, namelijk de Belgische ambassade te Moskou, Rusland. De verzoekende partij kan de gemachtigde niet dienstig verwijten niet te hebben geantwoord op elementen die zij niet heeft aangehaald in de aanvraag om machtiging tot verblijf die aanleiding gaf tot de eerste bestreden beslissing.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog in het kader van het derde onderdeel van het eerste middel niet aannemelijk maakt dat sprake is van een onjuiste of niet afdoende motivering, of dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet of het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zou zijn.

In het vierde onderdeel van het eerste middel wijst de verzoekende partij op het feit dat zij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf heeft aangehaald dat het wegens het gevorderde stadium van haar integratie voor haar buitengewoon moeilijk is om terug te keren naar Armenië. Zij stelt dat het begrip 'buitengewone omstandigheden' nergens is omschreven in de wet, zodanig dat de bevoegdheid van de gemachtigde louter discretionair is, en dat bij de beoordeling van het buitengewoon karakter van de ingeroepen omstandigheden het evenredigheidsbeginsel dient toegepast te worden. De verzoekende partij voert aan dat in de eerste bestreden beslissing geen afdoende motivering geschetst wordt waarom de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen rechtvaardigen, aangezien in deze beslissing haar integratie niet betwist wordt, en dat er louter verwezen wordt naar het feit dat deze elementen niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen gelden zonder duidelijk aan te geven waarom al deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen impliceren.

In de eerste plaats dient erop gewezen te worden dat de gemachtigde, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij in haar verzoekschrift beweert, wel degelijk motiveert waarom hij oordeelt dat de door de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangehaalde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden. Met betrekking tot het *blanco* strafregister wordt in de eerste bestreden beslissing gesteld dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich aan de in België van kracht zijnde wetgeving houden. Met betrekking tot de "*overige aangehaalde elementen*", waarbij de gemachtigde verwijst naar het verblijf sedert 2010 in België, het hebben gevolgd van Nederlandse lessen, de werkwillegheid, het zich de Belgische samenlevingsvormen in hoge mate eigen te hebben gemaakt, het hebben van een grote vrienden- en kennissenkring en het hebben voorgelegd van diverse getuigenverklaringen, wordt uitdrukkelijk aangegeven dat deze niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Hierbij geeft de gemachtigde – met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State – aan dat deze elementen tot de gegrondheid behoren, in deze fase niet behandeld worden en het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek "*conform art. 9.2*" van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat niet zou zijn aangegeven waarom de aangehaalde elementen geen "*uitzonderlijke omstandigheid*" kunnen impliceren. Tevens maakt zij niet duidelijk op grond waarvan zij meent dat de betrokken motiveringen niet afdoende zouden zijn en waarom deze motiveringen niet zouden volstaan om te begrijpen waarom de door haar aangehaalde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid werden aanvaard. Bijkomend kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij tevens niet kan voorhouden dat de gemachtigde haar integratie niet zou betwisten, gezien uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde uitdrukkelijk heeft aangegeven deze elementen in deze fase nog niet te behandelen.

In de mate dat uit het betoog van de verzoekende partij kan afgeleid worden dat zij de motivering op zich dat de aangehaalde elementen tot de gegrondheid behoren betwist, kan in de eerste plaats erop gewezen worden dat – zoals de verzoekende partij ook zelf aangeeft in haar verzoekschrift – het begrip 'buitengewone omstandigheden' inderdaad nergens in de (vreemdelingen)wet omschreven wordt. Zodoende wordt dan ook nergens wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. Daar waar de verzoekende partij stelt dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder 'buitengewone omstandigheden' moet worden begrepen, doch dat in elk geval de nadruk wordt gelegd op "*humanitaire redenen*", dient in de eerste plaats te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering, zonder enige bronvermelding. Daarnaast laat de verzoekende partij na aan te geven op grond waarvan zij aanneemt dat "*het gevorderde stadium van (haar) integratie*" als de voornoemde "*humanitaire redenen*" zou moeten beschouwd worden.

De verzoekende partij geeft vervolgens aan dat bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden 'buitengewoon' zijn, het evenredigheidsbeginsel dient toegepast te worden. De Raad wijst erop dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel hem niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad benadrukt hierbij nogmaals dat de gemachtigde een ruime discretionaire bevoegdheid heeft bij het beoordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De eerste bestreden beslissing is precies gestoeld op het feit dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen, en zoals hoger reeds vastgesteld, bevat de eerste bestreden beslissing wel degelijk een afdoende motivering in dit verband. Met haar betoog maakt de verzoekende partij ook op generlei wijze duidelijk op grond waarvan zij meent dat het oordeel van de gemachtigde in dit verband niet evenredig zou zijn.

In de mate dat uit het betoog van de verzoekende partij kan afgeleid worden dat zij meent dat de door haar aangehaalde elementen wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij hiermee blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, maar dat het onderzoek van deze elementen en deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Door louter aan te geven dat zij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde, toont de verzoekende partij ook niet aan dat de gemachtigde op onwettige of kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden. Ook in deze zin kan de verzoekende partij een schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen niet aannemelijk maken.

Gelet op het bovenstaande wordt een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de "*beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht*" en van het evenredigheidsbeginsel niet aannemelijk gemaakt.

4.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel

In casu betreft het om een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

In casu meent verzoeker dat - niettegenstaande alle gegeven elementen van integratie in het Rijk, zijn 3 jarig gedoogd en legaal verblijf, het overschrijden van de redelijke termijn inzake de behandeling van zijn medische aanvraag ex art. 9ter vrw., zijn langdurige procedures in het Rijk - de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd."

4.2.2 De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in het kader van het tweede middel opnieuw verwijst naar het evenredigheidsbeginsel, en tevens naar het redelijkheidsbeginsel. Zodoende kan in de eerste plaats verwezen worden naar hetgeen de Raad in dit verband hoger heeft vastgesteld.

In de mate dat de verzoekende partij aangeeft dat de Raad *in casu* over een ruimere toetsingsvrijheid zou beschikken, benadrukt de Raad nogmaals dat het niet aan hem toekomt zijn beoordeling in de plaats van die van het bestuur te stellen en hij slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid beschikt.

Daar waar de verzoekende partij zonder meer stelt dat de beslissing van de gemachtigde – *"niettegenstaande alle gegeven elementen van integratie in het Rijk, (haar) 3 jarig gedoogd en legaal verblijf, het overschrijden van de redelijke termijn inzake de behandeling van zijn medische aanvraag ex art. 9ter vrw., zijn langdurige procedures in het Rijk"* – een manifeste inbreuk van het redelijkheidsbeginsel uitmaakt, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op grond waarvan zij aanneemt dat dit het geval is. Nog daargelaten het gegeven dat de verzoekende partij zich in haar aanvraag (of een eventuele aanvulling) geenszins beroepen heeft op een gedoogd en legaal verblijf van drie jaar, het overschrijden van de redelijke termijn en op langdurige procedures, is het tweede middel – gelet op hetgeen hoger (onder punt 3.2) met betrekking tot het begrip 'middel' is uiteengezet – in deze mate niet ontvankelijk.

Gelet op het bovenstaande wordt een schending van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk gemaakt.

4.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk met betrekking tot de tweede bestreden beslissing en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE